

Budapest

József-körút 29. sz.

A KITARTÁS

KÖLCSÖNÖSEN SEGÉLYEZŐ EGYESÜLET HETILAPJA

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési díj:
Helyben és vidéken postaküldéssel12 korona.
Az előfizetők baleset általi halál, állandó vagy részleges munkaképtelenség esetére a Nemzeti Baleset Biztosító Részvénytársaságnál 2000 koronára vannak biztosítva.

A »Kitartás« című jótékonyági egyesület alapszabályait a nagymagyar királyi Belügyminiszterium 48.314/900. szám alatt jóváhagyta.

Az egyesület igazgatósága:

Elnök: benedekfalvi Dr. Luby Gyula máv. titkár és ügyész.
Igazgatók: Kubik Béla orsz. képviselő, szigeti Barthos Andor m. k. kereskedelemügyi titkár, Fábíán Lajos mérnök, Horváth István mozdony-főszerelő Vécsey Frigyes máv. altiszt, Sándor Márkus máv. főkalauz.

Az egyesület tagjait megillető kedvezmények kivonata.

Az alapszabályokban meghatározott feltételek mellett az egyesületi tagok a következő kedvezményekben részesülnek:

1. Minden tag 60 éves koráig 4000 korona erejéig van baleset ellen biztosítva, még pedig:

a) Baleset folytán bekövetkező halál esetén 2000 korona erejéig,
b) baleset folytán beállott teljes vagy részleges munkaképtelenség esetén a tag 2000 korona arányában egy meghatározott százalék szerinti összeg erejéig.

2. A második évtől kezdve a tag nevének vagy kedvezményezettjének fokozatosan 2000 koronáig emelkedő halálzársági segély fizetetik ki. Maga a tag, nevének elhalálása esetén, fokozatosan 500 koronáig emelkedő segélyben részesül.

3. 15 évi tagság után a tag 1000 koronáig terjedhető előleget kap még életében, mely a halálzársági segélybe annak idején betudatik.

4. Minden tag a belépéstől kezdve úgy peres, mint perenkívüli ügyekben az egyesület ügyészége által díjtalanul képviseltetik.

5. Az egyesület »Kitartás« című hetilapja minden tagnak már a belépéstől kezdve díjtalanul megküldetik.

Mindeme kedvezmények fejében az ezentúl belépő új tagok, ha belépésük alkalmával 30-ik életévüket még be nem töltötték, állandóan havi 3 koronát, ha belépésük alkalmával 38-ik életévüket még be nem töltötték, állandóan havi 3 korona 40 fillért, és ha 44-ik életévüket még be nem töltötték, állandóan havi 4 koronát fizetnek tagsági díj czimén.

Beiratási díj egyszer s mindenkorra 2 korona.

Aki 44 éves elmúlt, az tagnak többé fel nem vétetik.

Az egyesület minden egyes tagja 60 éves koráig állandóan biztosítva van baleset ellen.

Minden baleset, megtörténte után legkésőbb 24 óra alatt, okvetlenül bejelentendő.

Segélyezések kimutatása.

Halálozási segélyek.

Lapunk 28. számában kimutatott segélyösszeg 30.000 korona

Balesetsegélyek.

Lapunk 28. számában kimutatott segélyösszeg 16.516 korona 66 fillér

Magyar zászló Amerikában.

Minden nemzetnek legszentebb kötelessége, hogy a maga fajának, a maga népének megerősödésén dolgozzék. Nemcsak amolyan immel-ámmal pedig, tessék-lássék módon; hanem azzal az igyekezettel, amivel a hangya gondozza, óvja és neveli a maga fiait, a méhe szaporítja a maga fajtáját. Az embernek nem lehet, és nem is szabad, hogy az legyen az egyedüli feladata, miszerint önnönmagáról tudja és elismerje, hogy ő jó hazafi. Nem; a jó hazafiság fogalma abból áll, hogy ezt az ő hazafiságát szóval, tettel átplántálja azokra, azoknak a szívébe és érzületébe is, akik vele egy hazának a kenyerét eszik, de származásuknál vagy egyéb okoknál fogva még nincsenek teljesen tisztában azzal, hogy ez a haza mit vár még egyebet is tőlük.

Amelyik nemzet, amelyik nemzetnek minden egyes fia nem így gondolkodik, nem így érez, nem így cselekszik; amelyik nemzetnél hiányzik az önbecsülésnek az a legkisebb mértéke: az a nemzet nem méltó rá, hogy nemzetnek tekintessék, hogy külön nyelvvél, külön intézményekkel, szabadsággal bírjon. Mert a népek faji harcában örökös a küzdelem s csak egy kis ellankadás, egy csekély botlás ebben a harcban és vagy kész az elbukás, vagy olyan szomorú következményekkel jár, melyek csak a legnagyobb erőfeszítések árán tehetők ujólag jóvá. Kiváltképen fontos pedig ez az igyekezet a kisebb nemzeteknél melyek fokozott mértékben vannak kitéve annak, hogy jellegükből kivetkőztetessenek és hogy önnállóságuk veszélyeztetessenek. De legfontosabb egy olyan nemzetnél, amelyik, mint a magyar, apró szigetet képez óriási nagy népfajok tengerének közepette s ez a tenger évszázadok óta mossa a kis sziget partjait, döntéssel fenyegetve azokat. Szikla,

igen kemény kőszikla legyen annak a szigetnek széle, talaja, hogy a tenger vize ki ne kezdhesse. Ám azért legyen termékeny az ő belseje, hogy az, aki hozzá esküszik, aki a maga honának vallja őt, meg is maradhasson rajta, megtalálja a maga és a háznépe eleségét az ő virányain.

Hát a magyar nemzet sziklaszigete egy évezreden át diadalmasan ellentállott a tengerek bős hullámcsapásainak. Nemcsak, hogy azok nem tudták elborítani, de még ő volt az, amelyik nem egyszer messze visszaszorította az ostromló vizeket, a rá agyarkodó idegen nemzeteket. És áll ma is olyan szilárdan, mint egy évezrednek előtte. De — sajnos — a belseje nem egészséges. Ez a belső állapot nem felel meg a rózsás külszínnek. Ez a nemzet beteg, rendkívül beteg és sok betegsége között vannak olyanok is, melyek szinte gyógyíthatatlanok amelyek ezrével irtanak, ölnek bennünket. Pedig Uramisten, olyan kevesen vagyunk még! Annyira ránkérte az erősödés és szaporodás! Hiszen egyik legnagyobb emberünk koczkáztatta meg azt a kijelentést, miszerint olyan kevesen vagyunk, hogy nálunk még az apagyilkosnak is meg kellene kegyelmezni!

Ezer csatában ott voltunk, millió sebből véreztünk. De soha a mi vérünk hullása, soha a mi népünk pusztulása nem volt akkora, mint most. Nem száz, nem ezer, de százezer számra szökik hazájából a magyar, idegen, előtte merőben ismeretlen világokba. Megcsapja valami idegen szellő s kerül-fordul, már itt-hagyja egy jajszó, egy elhullajtott könny nélkül hazáját, családját, mindenét! Kivándorol. Egy haszonleső népbolonditónak ostoba meséje elegendő ahhoz, hogy olyan ultra induljon, ahol csak egy esetben akad boldogulás, de száz esetben nyomorult elpusztulás. Ő nem látja, nem hallja azoknak jajkiáltásait, akik telve

reményekkel indultak utnak előtte Amerikába, hová; és csakhamar olyan állapotba jutottak, amihez képest itthon utolsó barmunk is gyöngy-élettel dicsekedhetett. Ők csak annak az egynek, kettőnek példáját akarják látni és látják, akiket a nagy véletlen egy kissé jobb keresethez, jobb módhoz szoktatott és — vakon rohannak a veszedelembé. Mit nekik a haza! Mit nekik a hazafiság! Adjon kenyeret, majd akkor ők is jó honfiak lesznek és itthon maradnak — ez az érvelésök.

Szegény haza! Hát te ugyan mit vétetél nekik? Bántottad őket? Megsértetted őket? Avagy hogy nem fűröszötted mindegyiküket tejbe-vajba? És ők, mint a makranczos gyerekek, kiszaladnak a világba és megtagadják még azt is, hogy nekik szülőanyjuk voltál! Hát tenéked nem szabad szegénynek lenned? Hát téged nem bántott eléggé a sors, nem tépett meg eléggé az idők sok vihara, hogy régi fényes palástod kopott köntöshöz hasonlithasson? És most csak azért, mert vagy tudatlanok, vagy élehetetlenek vagyunk, hogy a magunk lábán is el tudjunk már járni — most téged itthagyjunk a faképnél, megszökjünk tőled, megtagadjuk azt, aki egy évezreden át volt apáink gondozója, fentartója?

Nem bánom, szóljon mindenki hozzá ehhez a rettentő kivándorlási áramlathoz, ahogyan akarja. Gondolja felőle azt, amit akar, mondja, hogy így muszáj, úgy muszáj annak megtörténnie. Okolja ezt, okolja amazt a nemzeti vérlecsapolásnak eme borzasztó fajtája előidézése miatt. Talán van igaza az egyiknek is, a másiknak is. De én csak a hazafiaság szempontjából nézem és ítélem meg ezt a dolgot. És itt nekem a legszentebb meggyőződésem azt sugallja, hogy nincsen igazuk; hogy itt csak egy igazság van, amelyik azt mondja:

»Adjon vagy verjen sors keze —
Itt élnek, halnod kell!«

Ez az igazság. A legszentebb igazságok egyike. Amelyiket nem czáfolt meg még soha sem bölcs, sem tudós, sem milliomos.

... Eszembe jutottak pedig ezek most abból az alkalomból, hogy a magyar nemzet egy diszes zászlót küld az Amerikában élő magyarok után; amelyik zászlónak az legyen az ő rendeltetése, hogy a honfiakat a távol idegenben is a régi hazára emlékeztesse, a magyar haza szeretetére buzdítsa.

Szegény zászló, szegény haza! Az egyiket száz év múlva valamelyik amerikai múzeumban fogják mutogatni, mosolyogván afölött, hogy milyen naiv emberekből állott az elődök egy

része. Akiket úgy hittanak vala, hogy húnok és akik bizony-bizony rosszabbak valának még az igavonó állatnál is. — A másikat? .. Hát arról az az amerikai süvölvény, akinek nagyapja még tiszta magyarnak vallotta magát, már nem fog tudni semmit.

Semmit.

y. s.

Különös végrendeletek.

Sok vita tárgyaul szolgált jogászai körökben pár évvel ezelőtt egy gazdag fővárosi magánzó végrendelete. mely való, hogy a legkülönösebbek közé tartozik, amiket még e csodabogarokban oly hálás téren is valaha produkáltak. Arról volt szó, hogy a hagyatéki tőke folytonos kamatoztatás által addig szaporittassék, míg milliók és milliókra növekszik, amikor aztán egy nagy humánus és emberbaráti terv megvalósítására szolgálna eszközül, melynek segélyével a társadalom minden bajain segítve lenne s a világ folyása egy oly iszonyúvá szaporodott tőke erejével egészen más mederbe volna terelhető. Nem véve számba a dolog jogi nehézségeit, első tekintetre is minden ahhoz értő előtt kiviláglik, hogy a merész gondolat nem egyéb egy merőben utopikus álomnál, melynek megvalósítása gyökeres gazdasági felforgatás nélkül alig lenne képzelhető. De maga a tény azért nem kevésbé érdekes, mert tanulságos betekintést enged egy fontos emberi intézmény lélektani alapjába s hiven rajzolja a kor erkölcsi és művelődési képét, azokkal az eszmékkel, melyek benső rugóját képezik.

A végrendeletek történetében nem ritkán akadunk kuriózus példákra, melyek a legtarkább színben tüntetik föl az ember lelki világát, meggyőződésével, tapasztalataival, világnézetével és különczködő csodabogaraival. Ismeretes, hogy nem oly rég akadt Münchenben a tudományok egy rajongója, egy tekintélyes államügyész személyében, aki csontvázát önként egy nyilvános múzeum boncz-tani osztályának hagyományozta, annak rendje szerint praeparálva, amely példát később neje is követte, úgy hogy most mindkettőnek csontváza együtt látható kifüggesztve, alattok e magyarázó felirással: »X. X. államügyész és neje csontváza«.

Philanthropikusabb volt egy néhány évvel ezelőtt elhalt gazdag, Martini nevű genuai földbirtokos, kinek tizenöt háza volt, s végrendeletileg egy intézkedett, hogy számos bérlőinek mindenike életfogytiglan ingyen tarthassa meg lakását. Pedig egy-egy háza 15—20,000 lírát is hajtott évenként. Ezt csinálja utána valamelyik budapesti háziur!

A nemrég elhalt hírneves angol izraelita embarát, sir Mózes Montefiore végrendelete 20 folio-ivet tett ki s személyes vagyona 350—380 ezer fontra becsültetett, melyből a jótékony alapítványok 60 ezer fontra ruhtak, 20,000 fontot pedig különböző személyi hagyományok emésztettek fel. Lovai és kocsijai a legilletékesebb kezekbe, kocsisának jutottak.

Amerika a legkülönösebb végrendeletek hazája, de ezek között is nem mindennapi eredetiségre tarthat számot egy bostoni milliomos, Gardner György végrendelete, ki nejeének oly évjáradékot hagyott hátra, mely mindig a tiszteletreméltó hölgy sulyának feleljen meg aranyban. A gyöngéd férj halálakor a

nő, fájdalom, még csak 97 fontot nyomott, de semmi kétség, hogy a gyászoló özvegy gondoskodott később súlya rohamos gyarapításáról, melyet minden évben a halálozás napja évfordulóján kellett a végrendelet értelmében ünnepélyes mérés útján konstatálni.

De hát ez a végrendelet még a türethetőség határai közt mozog; nem úgy egy bécsi özvegy végrendeletének klauzulája, ki 30,000 frnyi vagyonát oly föltétel alatt hagyta egyetlen nőrokonának, ha az kötelezi magát, az örökhatyó minden ruháját elhordani s azontul is mindig ugyanazon szabásu ruhákat, kalapokat stb. viselni. Már most kérdem a nőket, mi öröme lehetett annak a boldogtalan örökösnek váratlan szerencsében, ha még a divat élvezeteiről is le kell mondania? Emlékeztet különben ez a história arra a francia vidéki polgárra, kit Racine iránti hő tisztelete annyira ragadt, hogy általános örökösének, unokaöcsésének szoros kötelességévé tette, hogy valahányszor Párisban kedvenc drámáját, Athalie-t adják, oda utazzon, s az előadáson jelen legyen.

Az élet véghatárán, mikor a lélek még egyszer visszanez az emberi gyöngeségek hiu harczára, mennyi önkénytelen humor fakad fel a sir széléről s mennyi kegyetlen szatira éleződik ki e nagy pszichologiai pillanatban. Ez az oka, hogy annyi különöz végrendeletéről tudunk, amilyen azé a jeles emberismerő is, aki szóról-szóra következőleg rendelkezett:

»Mivel drága rokonaim annyiszor biztosítottak, hogy nem földi javaim, hanem önmagam miatt szeretnek, s méltatlanság volna nem hinni nekik, hagyok tehát: 1. Károly unokaöcsémnek, kiről azt mondják, hogy mindenét eljásza, 300 frt tőkét, melynek kamataiból minden hónap elsején egy zsák diót vegyenek neki, amit elkártyázhasson; halála után a tőke gyermekeire száll. 2. János unoka-fivéremnek, kiről szintén tudom, hogy nagyon szalad a lányok után, öreg gazdasszonyomat, aki élte fogytáig 500 frt évdíjt fog húzni; ő majd elbánik vele; ha haláláig kitart mellette, ő reá szálljon át utána az évdíj. 3. Lujza hugomnak, kiről a többiek azt beszélnek, hogy valódi Xantippe, aki pokollá teszi férjének a házat, szintén 300 forintot hagyok, melynek kamataiból minden héten egy palaczk Seltersvizet vegyen lehűtésül, amennyire pénze engedi, málna-szörppel, hogy kedélyét is megédesítse. Minden egyéb javaim szálljanak a következő jótékonyági intézetekre, stb.«

Nem ritka dolog, hogy gazdag végrendelezők vagyonaikat fejedelmi személyeknek vagy más nevezetességeknek hagyják, s ezek a végrendelezések szokták leginkább irigység és gáncsokodás tárgyát képezni, ha az ember maga-magára gondol. Az elhunyt Vilmos császárról különösen sokszor emlékeztek meg végrendelezők, sőt Bismarck herczeg is jutott már ily módon váratlan örökséghez. Pár évvel ezelőtt egy dr. Bertrand nevű tanár 300,000 márkára menő összes vagyonát György szász herczegre hagyta, akinek annak idején tanítója volt, míg egy Sevillában meghalt Auben Moet nevű özvegy Bonaparte Viktor herczegnek hagyta 60 millióját, ha férje előtte talál elhalni. De leggyakrabban a pápa szokott irigylésre méltó helyzetbe jutni, kire a utóbbi időkben ismételtén szállottak nagylelkű hagyományok, többek közt nemrég egy értékes képtár, melyet legalább 400 ezer frankra

becsültek. Ritkábban történnek hagyományok szociális czélokra, mint egy Loven nevű svéd tanulóé, kiről olvastuk, hogy 300,000 koronás tallérnyi összes vagyonát szociális kérdések megoldásának elősegítésére testálta.

A legfurcsább végrendeletek közé tartozik egy gyászoló atyának valamelyik orosz lapban megjelent következő hirdetése: »Egy orosz nemes, ki Amerikában nagy vagyonra tett szert, s forrón szeretett leányát elvesztette, tőkétjét valamely igazhitű nemes nőnek óhajtaná hagyni, aki 1864 vagy 65-ben született Dél-Oroszországban, s a Szófia Ivanovna nevet viseli. Ha egy ilyen találkoznék, kéretik keresztlevelét, s lakhelyét az alólirt adresszére megküldeni. stb.«

Vannak végrendeletek, melyek egész tragikusan hatnak; így egy szegény cipészé, kiről nem rég volt említés a lapokban. Ez a jóra való ember közkórházban halt meg, de halála után asztala fiókjában nagy boríték alatt, melynek nagy betűs felirata büszkén viselte a »Végrendeletem« czímet, azt a végóhajtását találták kifejezve, hogy temetése után 26 cipészlegény négy liter sört és 2 liter bort igyék meg emlékére. Legjobb a dologban az, hogy a gyöngéd lelkű emberbarátnak voltaképen annyija sem maradt, a mennyiből ennek az óhajtásának illő kegyelettel eleget lehetett volna tenni.

Komédiások, kötél-tánczosok, törpék s más efféle genre-u emberek végrendelezései rendesen hálás emlékezést árulnak el hálátlan professziójukra s már ebben a tekintetben is érdekesek. Egy Berlinben elhalálozott mutatvány-bódé tulajdonosánál annyira ment ez a megható ragaszkodás, hogy mivel az emberekben életében úgy sem sok öröme tellett, összes ingó-bingó holmiját két kitanított kutyájának hagyta, mely végrendelezését azonban elvált neje pörrel támadta meg.

Kate Tewsang, a hires sheffieldi törpe nő 27 éves volt, mikor meghalt. Mint utolsó akaratában kifejtette, »mivel ruhái, fehérneműi még a legkisebb gyermekeknek is kicsinyek volnának, hogy szegény lánykáknak mégis örömet szerezzen, úgy intézkedett, hogy tíz fontnyi hátrahagyott pénzből husz, akkora termetű bábút vásároljanak, mint ő volt, s ezeket öltöztessék ruháiba s osszák ki az árvaházak között.« Továbbá a kis »marquisnő«, amint nevezték, eléggé hiu volt tiltakozni az ellen, hogy valaki koporsóját hóna alá kapva vigye ki a temetőbe, hanem ragaszkodott ahhoz, hogy számára gyász-kocsit rendeljenek.

S hogy a végén csattanjon az ostor, hallgassuk meg azt a végrendelezést, melyet 1887. június 17-én Retharge Ambrose, 52 éves pittsburgi lakos fogalmazott:

»Akarom, hogy holttestem beszentelés után családomnak adassék át. Ez Samsom égető kemencéjébe fogja vinni, ott hamuvá égeti, a hamut egy kis palaczkba zárja, s átszolgáltatja a pittsburgi német konzulnak. Ez az ur aztán küldje hamvaimat a new-yorki konzulnak, aki adja őrizetbe az Elbe német gőzös kapitányának, hogy vigye magával oceáni útjára. Az oceánra érve, kérem a kapitányt, szólítsa fel egyik utasát, hogy öltösn magára matrőzruhát, másszék fel poraimmal az árboczfá csucsára, s miután egy utolsó áldást mondott, kihuzva a dugót a palaczkából, szórja szét tartalmát a világ mind a négy tája felé.«

Ennél valamivel rövidebb és kevésbé követelő volt Rabelais végrendelete, mely csak e szavakból állott:

»Semmim sincs, sokkal tartozom, a többi maradjon a szegényeknek«.

A magyar hadifoglyok Nándorfehérvárott, 1636-ban.

Az 1636. évben, midőn Nándorfehérvár (a mostani szerb főváros, Belgrád) vára még török kézen volt, néhány magyar hadi fogoly igazi merényletnek nevezhető érdekes kalandot hajtott végre e várban, mely más viszonyok között alkalmas lett volna, vagy legalább is nagy segítségül szolgált volna, a várnak a törökök kezéből való kiszabadítására.

Igaz, hogy akkor erre még gondolni sem lehetett s azért ez érdekes kaland sincs összefüggésben a rendez hadjáratokkal, de azon zavarteljes idők történetéhez ez is egy adatot nyújt.

A magyar háborúk történetirői közül egyik sem említi föl ez eseményt. Részletesen elbeszéli azonban a török történet írók közül *Naima pasa*, természetesen — török szempontból és az akkori felfogáshoz híven.

»Nándorfehérvár várában a gyilkosok és harmiák számára börtönül szolgált nyirkos, mély veében néhány magyar és tót hitetlen volt fogva. Szokás szerint minden éjjel a várbeli török janicsárok közül egy-két köztívész őrizte a verem bejáratát. A verem nyílása vasrács ajtóval volt elzárva s valami módon ama hitetlenek, foglyok által a zár leszakasztatván, kiszöktek, s a várbeli janicsárokat leölvén, a várat hatalmukba kerítették.

Miután nyolcz életunt hitetlen keresztény köztívész a vár birtokosává lett s a kapukat becsukta, az utakat eltorlaszolván, a bástyákra ágyukat vontattak s a várost lödözni kezdték. Mihelyest a városbeliek az esetet megtudták, az emberek boltjaikat bezárták s nagy zavar ütött ki.

A várparancsnok, ki a városban volt, félelmében egyháznak a pinczéjébe rejtetett el.

E hitetlenek kezéből a várat elvenni lehetetlen volt s rohamot intézni is féltek ellene, nehogy a lőporos raktárba tüzet vetve, az egész várat elpusztítsák.

Az emberek (törökök) a piacon csatasorba álltak s az átkozottakat okos módjával megadásra szólították föl, s noha a dolog végkimenetével ijesztetlék őket, azon disznók még sem engedtek, hanem ágyuztak. A Nándorfehérvári műteszeln (alkormányzó) Omer aga, ki hirneves vitez volt, nem tudva mit tegyen, elbámult az eseten. Végre is a nándorfehérvári járás műteszarifját, a budai Musztafa efendit tolmácsolásra küldötte, mivel ez nyelvéket értette.

Ez a vár egyik kapuja elé menván, tolmácsolta, hogy a várat önkényt adják át, mely esetben kezeséget vállal, hogy semmi bajuk nem lesz.

Mindenfélét hazudozva nyelvékőn, az átkozottakat rászedte, mert így szölk: »Erő és élelem nélkül az üres várban hogyan maradjunk?« — s a vár átadásába beleegyeztek.

»Musztafa efendi véleménye szerint mondák maguk közt, — elhatározásuk a törökök előtt batorságosnak és tekintélyes eljárásnak tünik föl« —

s ezt mondva sapkájukat hónuk alá fogták s mosolyogva megkötötték a szerződést.

Volt azonban köztük két sokat tudó, világlátott, átkozott közkatona, kik érezték, hogy micsoda veszély, jön rájuk, azért a folyó felől lévő bástyán lebocsátkozván a Száva folyóba ugrottak. Az egyik uszva a szerémi földre kimenekült s az ottani falvak rájai (papjai) hitvány hitükhöz való ragaszkodásukat megőrizve, e keresztény kutyát lóra ültetvén, a hitetlen országba menesztették, Hanem a másik a Dunába uszott s reggelre oly kimerült lett, hogy a folyóba utáná evezett muzulmánok (törökök) elérték s az átkozottat kihuzván, karóba vonták rögtön.

A szerződésre lépett hitetlenek közül még kettőt a vár előtt szintén karóba huztak, a többieket pedig rögtön lefejezték, egyedül csak egy fiatal magyar fiut hagytak életben.

Huszein pasa (éppen akkor lett kinevezve budai kormányzónak s állása elfoglalására indult Budára; ez esemény hire utközben találta) mihelyt e kellemetlen esetet meghallotta, még Budára meg sem érkezve, utban volt s nagyon megharagudott, hogy kormányzása kezdetén ily gyalázat történt, azér sietve visszatért.

Négyszáz lovassal jöven álöltözetben, hirtelen Belgrádban termett s a vár kapujához érkezvén. A várparancsnok, hi Huszein pasa szolgálai közül való volt, amint a pasa jöttének hírét vette, tüstént ura elé sietett s arczát lovának lábához dörzsölte. A pasa azonban, nyomban, saját kezüleg a vár előtt lenyakazta s a várba új parancsnokot nevezett ki, akihez eme figyelmeztető szót intézte: »Ha a padisah (császár) várának őrzésében gondatlan és hanyag lesz te is igyöletel meg, azért nzisg ki a szemedet.«

Omer aga műteszellimet is a várba hivatta. A pasa bizalmas emberei igy könyörögtek: Uram, ezen szolgád derek ember, bocsás meg néki; nagy kár volna érte.« A pasa azonban felelé: »Az örködés dolgában, egy hajszálnyi vétek és hanyagság is nagy hiba. Ezen gyalázat foltja csakis ennek megöletésével tisztul le« — s még ebben az órában Omer agát is megfojtatta s helyébe egy Ibrahim efendi nevű egyént nevezett ki. Ezután ismét távozván, Buda felé indult.«

VEGYES KÖZLEMÉNYEK.

A kecskeméti vasuti árvaház javára a rákos-palotai jótékony czélu multság jövedelméből Radó Gyula ur utján befolyt 119.13
Az eddig befolyt összeg 459.16
Összesen tehát 578.29

Nyári multság. A keleti és nyug. pályaudvar vonatkisérvő személyzete által Rákos-Palotán rendezett nyári multság fényesen sikerült. A jelenvoltak száma meghaladta az ezret. Egyesületünk képviselőjében Huber Ferencz titkárunk a »Kitartás« tisztikarának élén megjelent és közszeretnek örvendő egyéniségét minden oldalról élénk üdvözlésekkel fogadták, megköszönve néki buzgalmas fáradozását, melynek nagy része volt a multság jó sikere közül. A multságon részt vettek:

Asszonyok: Losonczyne, Frey Henrikné, Bernhard Antalné, Herczog Pálné, Herczog Jánosné, Pajor Jánosné, Flokszberger Károlyné, Helló Andrásné, Berger Simonné, Buchbinder Árminné, Szabo

Károlyné, Stern Sámuelné, Stern Jánosné, Bernner Károlyné, Endrődy Antalné, Polya Sándorné, Emon Józsefné, Bányai Istvánné, Almási Pálné, Hodányi Józsefné, Szülle Mihályné, Bérczi Istvánné, Neuman Miksáné, Szántó Józsefné, Cserményi Árpádné, Szabó Károlyné, Szabó N.-né, Armos Ignáczné, Polgár Ignáczné, Frankl Ignáczné, Kováts Antalné, Donai Pálné, Szász Sándorné, Kallenberg Emilné, Debernyi Károlyné, Friedrik Ferenczné, Borhy Lászlóné, Szolma Lászlóné, Csapó Kálmánné, Virág Józsefné, Biber Vinczéné, Papp Aurélné, Wilhelm Rezsőné, Szumeczky Bertes Istvánné, Bertes Jánosné, Radó Gyuláné, Dr. Gerle Sámuelné, Kaczér Ferenczné, Szuhonetly Jánosné, Geri Józsefné, özv. Klein Antalné, Nedeczky Ottóné, Szabó Józsefné, Halmos Józsefné, Molnár Józsefné, Váradi Jánosné, Molnár Rezsőné, Czirvein Sándorné, Toffler Izsóné, Juhász Ferenczné, Stroben N.-né, Buchta Mihályné, Krausz Antalné, Hevesi Istvánné, Hagymásy Mihályné, Fülöp Mihályné, Czika Orbánné, Horváth Antalné, Vincze Istvánné, Somogyi Gáborné, Benjámín Józsefné, Balázs Györgyné, Ulárik Nándorné, Tüske Lajosné, Titeldolfer Dezsőné, Fodor Józsefné, Marey Lajosné, Karger Józsefné, Szántó Józsefné, Goldstein Náthánné, Kirchberger Ferenczné, Ventbanna Károlyné, Rujder Józsefné, Videmann Ferenczné, Vasvári Vendelné, Járó Sándorné, Engbart Józsefné, Tauber Frigyesné, Pálincás Mártonné, Kardos Jánosné, Baránga Fülöpné, Zicka Gottliebne, Jajolovics Rezsőné, Czéh Istvánné, Sándor Mártonné, Boeckai Miklósné, Vogyeránszky Józsefné, Decsei Frigyesné, Zatrov Károlyné, Jarabek Istvánné, Sörös Istvánné, Stancsik A.-né, Virág Józsefné, Vilányi Ferenczné, Rehorka Jánosné, Pabocsi Elemérné, Tisovszky Károlyné, Sarlay Jánosné, Klentai Gyuláné, özv. Marx Károlyné, Gelányi Jánosné, Kőmives Istvánné, Roszmarek Jánosné, Sztitter Józsefné, Fischer Gézáné, Lonerer Lajosné, Czéh Mihályné, Szantal R. Gyuláné, Rostás Imréné, Kovács Imréné, Benyus Andrásné, Tóth Jánosné, Lehel Vinczéné, Beskó Károlyné, Inczedy Gyuláné, Rieszner Sándorné, Szabó Imréné, Münsztler Jenőné, Pataki Dezsőné, Farkas főmér. neje, Mihályi Lászlóné, Lamprecht N.-né, Fabri Jenőné, Kovács Józsefné, Hanke Ferenczné, Neubauer Alajosné, Baranyai Fülöpné, Geri Józsefné, Frommer Jánosné, Varga Józsefné, Oszter Antalné, Pécsi Józsefné, Ivanics Istvánné, Sarok Pálné, Posalka Lajosné, Tóth Ferenczné, Stosszer Antalné, Villányi Jánosné, Szerkerka Zoltánné, Galiczky Mihályné, Karos Rezsőné, Galay Mihályné, Aranyosi Józsefné.

Leányok: Frey Anna, Polya Mariska, Molnár Anna, Molnár Ida, Hirsch Jolán, Morvai Ágnes, Szabó Juliska, Vajda Juliska, Vajda Margitka, Stern Juliska, Hajba Eszter, Janosa Margit, Endrődi Mariska, Berner Erzsike, Szolma Róza, Szolma Etel, Szolma Gizella, Kozel Irma, Szülle Mariska, Szülle Erzsike, Bérczi Etelka, Neuman Róza, Neuman Emma, Cserményi Mariska, Gödöllői Emma, Aradi Ilona, Aradi Rózsika, Aradi Juliska, Aradi Terike, Gelányi Irén, Petri Erzsike, Bleuer Miczike, Szász Margitka, Veszpeck Anna, Statner Rózsika, Statner Mariska, Bukovszky Valeria, Biró Katalin, Szabó Irma, Kugler Matildka, Kugler Aranka, Stobencz Anna, Krausz

Mariska, Endrődi Antónia, Gelleri Szerén, Császár Erzsike, Benjamin Lenke, Sümegi Giza, Nagy Irma, M. Valeria, Vincze Etuska, Gyulay Ilona, Ganczki Emilia, Horváth Teréz, Molnár Jozefa, Kajcsék Anna, Dulay Rózsika, Hatonna Juliska, Hatonna Vilma, Engbart Irén, Borbási Irma, Gerfás Jozefin, Baranyai Emilia, Gertbrein Borbála, Czéh Mariska, Vindics Etelka, Delzer Erzsike, Zatrov Kornelia, Polak Emma, Tresbeth Erzsike, Acs Mariska, Rehotta Mariska, Wesztermüller Emma, Rehorka Mariska, Unger Erzsike, Oravecz Juliska, Pall Eleonora, Klujb Ilona, Namer Katalin, Petruska Mariska, Szteszák Krisztina, Szteszák Teréz, Sárosi Anna, Sztitter Ilonka, Angyal Teruska, Galiczka Etelka, Rostás nővérek, Benyus Sarolta, Benyus Paula, Lehel Aranka, Beskó Paula, Inczedy Margitka, Rieszner Etelka, Petró Teréz, Berzi Ágnes, Berzi Etelka, Pataki Vilma, Lamprecht Julia, Lamprecht Netti, Lamprecht Betti, Lamprecht Fanni, Hanke Matildka, Hanke Viola, Duka Teréz, Baranyai Etelka, Geri Margitka, Nedroczki Apolonia, Oszter Lujza, Trasszer Lujza, Trasszer Erzsi, Dobre Anna, Perger Mariska, Ásványi Klárka, Kiss Mária, Virág Francziska.

Többek közt megjelentek még Sarlay János állomásfőnök, Wukov József állomásfőnök és Bukovszky Vendel állomásfőnök Perbetéről, Dr. Rottmann Ede, Dr. Gerle Samu és Dr. Nádasházy N., valamint a Máv. számos tisztviselője és altisztje. Azonkívül képviselve voltak a Máv. vonatkiszérő-egylet és a koronaherczeg-egylet.

Az első négyest 250 pár tánczolta, a mulatság reggelig tartott és a legjobb hangulatban folyt le.

Felülfizettek: Lachnit János áll. főnök 6 kor., Kovács János 2 k., Rozner G. 3 k., Nagy István 10 k., Maczég Adolf 4 k., Strorigl Samu 2 k., Milbényi Ernő 4 k., Sümegi Imre 3 k., Dreiszker József 5 k., Müller Ottó 3 k., Zrinsky Miklós 5 k., Pollak N. 6 k., Steinbock N. 2 k., Dr. Rottmann Elek 2 k., Dr. Gerle Samu 4 k., a »Kitartás« szerkesztősége 10 k., az egyesület 50 k., Farkas István 5 k., Decsei Lajos üzletv. 2 k., Pulszky Garibaldi üzletv.-helyett. 2 k., Glosz Dezső 2 k., Cserményi Árpád 4 k., Tervev Elek 2 k., Reiter Alajos 1 k., Tisinsky Aurél 1 k., Szabó Dezső 2 k., Bauer Károly 1 k., Wukov József 10 k., Reiner Ödön 4 k., Ludwig Gyula elnökgazgató 5 k., Marx János igazgató 5 k., Müller és Wester 10 k., Kotányi Zsigmond 5 k., Baruschka József 10 k., Liptovszky Nándor 2 k., Meder János Marchegg 10 k., Rudolf koronaherczeg-egylet 10 k., Székely Rezső 3 k., Hanke Ferencz 5 k., Eszéki N. 4 k., Dr. Nádasházy N. 10 k., Steiner Ödön 2 k., Hadadi F. 2 k., Sarlay János 5 k., Wass Oszkár 2 k., Katscher Rezső 3 k., Gerschtner N. 3 k., Magy. Kereskedelmi Utazók-Egyesülete 5 k., Danubius hajógyár igazgatósága 10 k., Dreher Antal 10 k., Leitner L. 3 k., Dr. Willebald N. N.-Maros 5 k., Czampó N.-Maros 4 k., Geri József 2 k., Holló András, Aradi Ferencz, Szász Sándor, Radó Gyula, Gödölle Gyula, Toffler Izsó, Juhász Ferencz, Patitza Lajos, Kielbaby N., Hevesi István, Villányi Árpád, N. N., F. M., Bauer György, Rozmanits József, Nemes Gyula, Kledorfer József, Theuer Lipót, Glosz Géza, Grünhut N., Kugler János, Weinberger Lajos, Zika Gottlieb, 2—2 kor.,

Fülöp Mihály, Frey Henrik, Szabó Károly, Mayor János, Endrődi András, Herczeg Pál, Virág József, Losonczy Mátyás, Ivánovits István, Kovács Imre, Dornay Pál, Szenes Ignác, Harnos Ignác, Bányai István, Lehel Vincze, Skrobák András, Hoffner Nándor, Váradi János, Polya Sándor, Wincze István, Somogyi Gábor, Wihreim Rezső, Neuman János, Almási Pál, Balázs György, Jarabek János, Járó Sándor, P. v., Gelányi János, ifj. Birjon Károly, Schmid Géza, Ekstein Dávid, ifj. Kohn Vilmos, Mesterházy Károly, Revusz Mátyás, Olsovsky Oszkár, Snie rer Arnold, Erdélyi János, Bracsan József, öz. Mähle Károlyné 1—1 kor., Neumann Miksa 50 fill., Weisz Bernát 40 fill., Molnár N. 20 fill., Szuchy József 20 fill., Hiller Ignác 40 fill., Kasztner Ede 3 k., Singer Lipót 3 k., Gombos Miklós 4 k., Sykora Ármán 4 k., Wagner Manó 10 k., Engbarth József 3 k., Wellisch Antal, Pozsony 20 k., Máv. fogyasztási szövetkezet 5 k., Daroczy Rezső áll.-főnök 5 k., Andrásy Géza 5 k., Deutsch Károly, Marchegg 5 k., Gróf Csekonits Endre 2 k., Reuter vendéglős 2 k., Wallentin áll.-főnök, P.-Nána 2 k., Apáthy P. 2 k., Kelemenn S. 2 k., Hirte Ferencz 1 k., Surda János 1 k., Schuster Róbert 1 k., Hallusch Ferencz 1 k., Hoffer József 2 k., Szabó Lajos 2 k., Vojesovszky Árpád 1 k., Bunczl és Biach 2 k.

A telefon előnye. Ime egy eset, amely Párisban történt.

— Halló! Ki beszél ott? X . . . ur?

— Én magam és ott?

— J . . . gróf. Hallja kedves barátom, szükségem volna 300 frankra, ha szives volna kölcsönözni . . .

— Oh, ezer örömmel, gróf ur! Megtisztelve érzem magam . . .

— Köszönöm. Majd elküldöm érte az inasomat. Legyen szives borítékba zárni, hogy a küldöncz ne sejttesse a tartalmát.

— Amint parancsolni méltóztatik!

S az inas fél óra múltán megjelent X . . . urnál átvette a borítékot s azóta nyoma veszett. Gazdája, a gróf hiába várta, nem is sejtven mi lehet az oka a Jean eltűnésének? Néhány nap múltán végre kiviláglott minden. Az inas — mert hisz ő volt, aki beszélt — telefonon át kölcsönöket vett fel a gazdája nevében annak jó barátaitól, szálitóitól, sőt kevésbé bizalmas ismerőseitől is. Közel ötvenezer frankot harácsoltt össze ekként s most bizonyára kéjutazást tesz az oceánon át.

A gyermekek életpályaválasztásáról. Ma-napság, midőn hazánkban is nagy lendületet vesz az ipar és kereskedelem, midőn az állam maga is arra törekszik, hogy ez irányban is megkedveltesse intézményei (a különböző szakiskolák) által az ipart és kereskedelmi pályát: nem lehet a szülőknek sem elzárkózniok az elől. A gyermek nem maradhat örökké a szülői házban s a szülők sem élnek örökké, gondoskodni kell tehát idejekorán, hogy gyermekünket olyan életpályára adjuk, mely neki a későbbi megélhetést biztosítja. Észak-Amerikában a 14—16 éves ifjak visszavonulnak egy olyan helyre, hol senkisem zavarja őket és a jövőjük felől gondolkodnak, abban a hiszemben élnek ugyanis, hogy

ezen magányukban megtudhatják jövődjük titkát. Nemcsak e megélhetés, de társadalmi kötelességeink szempontjából is kell pályát választanunk. Az embernek a nagy társadalomban el kell foglalni egy bizonyos helyet, s aki ezt nem teszi, az csak nyüge annak, mert míg ő megköveteli, hogy a társadalom részesítse őt mindabban, miben a többiek is részesülnek, addig ő tehetetlenségénél fogva — mitsem nyujthat. Nagyon sok gyermekben már nagyon korán mutatkozik mirevalóságra: a természet eme segítségét kell tehát első sorban figyelembe vennünk, mert ez már félig megmutatta, mely uton kell tovább haladnunk, hogy célhoz jussunk. Az olympiai játékok alkalmából Herodotos felolvasta történeti munkáját, a hallgatók közt ott volt a 15 éves Tucydides is, ki a mű felolvasásakor örömkönyvekre fakadt. Herodotos ezt észrevette és az ifjút a történelem tanulására serkentette. Nagy segítségünkre van a pályaválasztás kérdésének tisztázásában a gyermek játék-ösztöne. Minden gyermek szeret játszani, de mindegyiknek más-más a kedvencz játéka. Játék közben kell megfigyelni, hogy kinek mire van több hajlama és kedve. Leonardo da Vinci már gyermekkorában rajzolgatni kezdett, tényleg híres festő vált belőle. Hány gyermek van, ki még legkedvesebb játékát is azonnal félredobja, ha katonát, fegyvert, avagy kardot lát. Ime, a jövődjő katonája. Az egyik csereberél, a másik a könyveket bujja, ismét más fur-farag, maga a természet megmutatja már, hogy mire van teremtve, nem hiába mondják hát a nagy emberekre (zenész, költő, festő, hadvezér stb.), hogy kitünősége veleszületett tulajdon. Annak kipuhatólására, hogy melyik gyermek mire hivatott, a házi nevelés van első sorban hivatva. A szülők kötelessége tehát első sorban gyermekeiket játékközben megfigyelni, hogy tapasztalataikat a későbbiekkel, midőn a gyermek már iskolába jár, összehasonlíthassák. Vannak sokan, kik elfojtják gyermekükben a hajlamot, ha nem neki tetsző játékot kedvel. Amely szülő gyermekeiből minden áron tudóst akar faragni, az nem szivesen látja, ha gyermeke a festőnél vagy vagy az asztalosnál szeret időzni. Ilyen esetben jelentkezik aztán az ellenhatás, a gyermek nem szivesen tanul, neki az iskola teher, s az is marad mindaddig, míg csak ki nem veszik onnan. A tapasztalat bizonyítja, hogy van sok olyan gyermek, ki rossz tanulása miatt maradt ki az iskolából, de mihelyt hajlamát követő mesterségre adták, azonnal megváltozott és szemlátomást jobban tanult. A szülők a legtöbb esetben alig veszik tekintetbe a gyermek hajlamát; arra a pályára adják, amelyik épen nekik tetszik. Hát ez jó olyan esetben, midőn a gyermek vagy semmire sem mutat hajlandóságot, vagy pedig egyáltalában még választani sem tud, de nincsen helyén az ellenkező esetben. Michel Angelot például az apja takácsmesterségre szánta, és festő vált belőle. Az egyes kivételekből azonban nem szabad az általánosra következtetni s a gyermek szabad választásra bizni a pályaválasztást épen olyan hiba, mint ennek az ellenkezője. Igen ajánlatos az orvosszakértő tanácsát is meghallgatni. Az életpálya helyes megválasztása nagy gondot okoz mindaddig, míg dülőre nem jutottunk, de ha egyszer már megtörtént a döntés és látjuk, hogy gyermekünk azon a pályán, melyre tereltük, jól érzi magát és halad célja felé, akkor busásan megkaptuk fáradozásunk jutalmát.

SZÉPIRODALMI RÉSZ.

Bohó játék.

T. L..től

*Nem kérem én számon tőled
Azt az esküt, azt a csókot:
Bohó játék, gyermek álom; —
Piczi ajkad mit sem szóllott! — — —*

*Bohó játék, gyermek álom
Hő szivednek dobbanása:
Messze égen, messze szálló
Hulló csillag lobbanása! —*

*Bohó játék, gyermek álom
Úgy örülni, annyit sírni!
Örömhöz, bánatunkhoz
Tanuként az — Istent hívni!*

*Nem játszunk már, nem álmodunk; —
Elmult az már réges-régen!
Hadd pihenjen boldogságunk
Feledésnek tengerében. — — —*

Az ékszeráros leánya.

(Angol regény.)

(Folyt.)

— P. V. L. után. —

Godfreynek kevés mondani valója volt, Sir Felixszel való utazása már hónapokkal azelőtt történt megbeszélés szerint ment végbe. Meglátogatták Rómát, Flórenczet, hol Godfrey különféle vázlatokat készített Sir Felix számára. Azután Párisba mentek, hol látszólag véletlenül találkoztak Mr. Deringel, a ki a további utazásra maga ajánlkozott társnak. A végzeteljes napon halászni voltak, este pedig, miután a révházban megvacsoráltak, mind-egyik hálószobájába ment. Többet nem tudott mondani Godfrey, mert csak másnap reggel vette észre barátja eltűnését.

Az ügyvédnek ellenben igen fontos adata volt. Azon vagy előtte való napon Sir Felixnek tekintélyes összeget kellett kapnia, melyet az ügyvéd az összes családi birtokokra Izsáktól felvett. Mialatt az ügyvéd ezt mondta, Godfrey visszaemlékezett, hogy Verney szobájában egy széken álló bőröndben Sir Felix tulajdonát képező erszényt látott. Habár Verney a bőröndöt gyorsan összezsápta, Godfrey mégis teljesen biztos volt benne, a mit látott. Nemsokára azután Verney állítólag valami megtakarított pénzből vagy örökségből huszonöt fontért évjáradékot vett magának.

Azonkívül Verney Sir Félix halála óta nagyon értékes óra és gyűrű birtokában van. Daczára ennek Godfrey mindebben semmi gyanusat nem talált, mert erről a kipróbált szolgáról semmi rosszat nem tétélezett fel. De hát nem-e lehet maga Dering a gyilkos? és nem-e bosszúból háritotta épen reá a gyanut? Ő, a ki épen a báró eltűnése napján elment és csak másnap tért vissza? Ennek a kideri-

tését azonban Godfrey a bíróságra bizta, s miután czimét átadta az illető hivatalnoknak elment.

Eddigi lakásáról elhozatta festőszereit és a legnagyobb odaadással kezdett dolgozni, hogy elfelejtse balvégzetét.

A rendőrség azonban hasztalan kutatott a legnagyobb erélylyel, a vizsgálat eredménytelen maradt. Sem az ismeretlen személy nem került elő, a ki azon este Sir Félix társaságában volt, sem más fontosabb körülmény nem igazolta azt, hogy a véletlen, vagy pedig gyilkosság áldozata lett e Sir Félix. A titok leplezetlen maradt Godfrey szerencsétlenségére.

Ennek folytán Godfrey előtt is napról-napra bizonyosabbá vált, hogy nejét és vele boldogságát mindenkorra elvesztette. Ébren, alva egyformán gyötörte ez a gondolat, a mi azután munkakedvét is aláásta. És ha kitartott tovább is a nagy küzdelemben, azt csak két kiskoru testvéreért tette, a kiket keresetéből gyámolított.

Godfrey atyja ugyanis mint tiszt szolgált Indiában Harcourt ezredes csapatában, mig anyja szerény egyszerűségben élt Angliában abból a csekély zsoldból a mit a katonai kormánytól kapott. Gyermekei neveltetését elősegítette az a körülmény, hogy az ezredes felesége bőkezűen támogatta őt, mert férjét éppen Godfrey atyjának bátorsága mentette meg egy alkalommal a biztos haláltól.

Harcourtné tehát szívesen segítette ezt a derék családot, de még azt is megtette, hogy fiát Felixet Godfrey-vel együtt neveltette és innét származott a a két ifjú közti barátság.

Godfrey apja azonban Indiából visszatért, mert az ottani levegő nagyon megviselte egészségét. Egészségi szempontból tett utazásai alkalmával fiát is magával vitte és ily utazásoknál ébredt fel először Godfreyben a festészet iránti hajlam. A különféle tájakról vázlatokat készített, melyek nagyon korán megsejtették apjával fiának tehetségét, a ki azután kellően kiképezte. Nemsokára ezután atyja a krimi háboruban elesett.

Rövidre rá anyja is meghalt, miután megígértette véle, hogy két kis testvérenek hű gondozója lesz.

Godfrey be is váltotta szavát és hiven teljesítette a reá bizott gyermekeknek nevelését.

A nemrég történt kinos családi jelenet után nem vezethette többé két fivérét, kiket haza várt a szünidőkre, családi otthonába, a mi őt most a legnagyobb keserőséggel töltötte el. Ezek az emberek, kikhez annyira ragaszkodott, pusztá gyanu alapján annyi gyötrelmet okoztak neki, hogy a legmélyebb szomorúság borult lelkére. Midőn pedig arra gondolt, hogy az a haszonleső ravasz Mrs. Stone még gyémántjainak elrablásával is gyanusítja, eltökélte magában, hogy nem tér vissza a házba, mig ezek az ügyek teljesen nem tisztázódnak.

— Nem, nem, — gondolá magában, soha nem szabad abba a házba lépni a két fiúnak!

Este felé az indóházhoz ment, hogy az érkezőket fogadja. Midőn a fiuk a vonatból kiszálltak, nagyon elcsodálóztak azon, hogy bátyjuk csak mágányosan várja őket.

— Hát Ellen hol van? — kérdezte az idősebbik.

— A mint látod csak magam jöttem értetek — felelte Godfrey elfogultan.

— Pedig nagyon szerettük volna látni — szolt az ifjabbik.

— Ez az ut nem vezet a fekete házba — kezdé ismét az idősebbik, midőn észrevette, hogy a kocsi, a melyben ültek, nem a fekete ház felé hajt.

— Nem, néhány nap előtt történt kellemetlen eset folytán egy ideig műhelyemben fogunk lakni — felelte a festő.

A két fiu azonban kíváncsi lévén, tovább is kérdezősködött.

— Hagyjátok most abba ezt a dolgot, majd később meg fogtok tudni mindent — felelte Godfrey kitérően.

— Holnap sem láthatjuk Ellent — kérdezte az ifjabbik testvér.

— Nem, se holnap, se máskor, talán soha. Köztem és Mrs. Stone között oly egyenetlenség van, melyet nehéz lesz kiegyenlíteni, és ezért elmentem hazulról, hogy egyhamar vissza ne térjek oda.

A két fiu egymásra bámult ezek hallatára és hosszú ideig hallgatott. Végre azonban az idősebbik újra megszólalt.

— Csak nem történt valami szerencsétlenség, és te csak kimélni akarsz bennünket?

— Dehogy — felelte Godfrey élénken — feleségemnek semmi baja, ő teljesen egészséges. Egyelőre azonban bővebben nem nyilatkozhatom. Ne is kérdezzetek tovább, idővel majd rendbe jön minden. Azért ti semmiben sem fogtok hiányt szenvedni, majd gondoskodom arról, hogy kellő szórakozástok legyen.

— A mi engem illet — kezdé az idősebb — én ugyanis nemsokára befejezem tanulmányaimat és választott pályámat megkezdem.

— Hogyan?

— Katona leszek. Már elég nagy vagyok, hogy atyám egyenruháját felvehessem.

— Én pedig azt gondolom, hogy még korán volna tanulmányaidat abbahagyni.

— De én nem akarok, nincs kedvem tanulni!

— Ha jó katona akarsz lenni, még néhány évig tanulnod kell!

— Fogok is tanulni, de csak földrajzt, számtant és történelmet, a többi tantárgyat ki nem állhatom!

— Azt pedig rosszul teszed!

— Nem bánom, a te kedvedért meg fogom tenni még egy ideig, de csakis azért, mert te kívánod! Godfrey nevetett.

— Értem hevesiségedet. Katonavér van benned is, de én azt akarom, hogy kellő műveltséggel lépj a hadseregbe, s ezáltal jövődet biztosítsd magadnak. Ezzel az ifjabbikhoz fordult.

— És te mi akarsz lenni?

— Festő!

Godfreynek örömet szerzett öcsésének ez a kijelentése.

Ezalatt érkeztek az új lakásra és a legnagyobb kényelemmel elhelyezkedtek.

Godfreyt a gyermekek jelenléte nagyon elszomorította, mert saját gyermekkorára gondolt, a mi a keserű emlékek egész sorát keltette fel keblében. Mindamellet mindent megtett, hogy kedvessé tegye nekik a szünidőket. Bejárta velük Londont, megmutogatott nekik mindent és annyira beleélte magát is ezekbe a szórakozásokba, hogy szinte saját bánatát is elfeledé. Művészi sikerei is nagyon hozzá-

járultak ahhoz, hogy ezen idő alatt nem igen gondolt az elmúlt kellemetlenségekre.

Kevéssel az elválás után Godfrey levelet kapott feleségétől, melyben magához hívja őt, hogy gyanujának keletkezését megmondhassa.

Godfrey erre a találgára is nehezen szánta rá magát; de neje iránti vonzalma annyira engedékenyvé tette őt mégis, hogy ha nem is a házba, de a ház előtt várta nejét, a ki sietve ment le hozzá.

Csendes este volt. A ház előtti árnyas fák alatt sétálva, halkán beszélgettek.

— Mit akarsz mondani — kezdte Godfrey.

— Azt, hogy semmi kimélettel sem vagy irányomban. Mert még mielőtt visszatértél volna Londonba, én már megálmodtam Sir Felix halálát. Ez az álom annál inkább gyötört, mert Julia azt hangoztatta, hogy semmi jóra nem fog az vezetni, hogy te a beállott körülmények dacára Sir Felixhez csatlakoztál. Ekkor érkezett leveled, melyben a báró eltűnéséről értesítettél. Gondolhatod, hogy az előzmények után mily benyomást tett az én reám. Én hittem neked, hogy a véletlen vagy pedig öngyilkosság áldozata lett Sir Felix, mert mit is hihettem volna mást, mint a mit te mondasz nekem! Sokkal boldogabb voltam, mintsem hogy más gondolat egy pillanatig is helyt foglalhatott volna agyamban. De azután Juliától levelet kaptam, melyben keserű bosszúsággal ír, hogy miért tiltottad meg nekem azt, hogy vele érintkezzem. Ebben a levélben az is irta, hogy mily különös véletlenségből beteljesült álmodom Sir Felix haláláról és írja, hogy ő aallott ugyan egyet-mást erről az esetről, de egyelőre titokban tartja, és engemet is arra kért, hogy levelét ne mutassam meg senkinek. Ezt a levelet gondosan el is rejtettem előtted, mert kiéreztem a sorokból, hogy téged vádol bennök.

— Tovább! — sürgeté a festő, midőn Ellen kis szünetet tartott az elbeszélésben.

— Jól van, elmondok mindent. Jött még egy második levél is. Tartalmát nem tudom már, de még inkább nyugtalanított. Azután Juliával találkoztam, ki Dering Adolf levelét adta át nekem, melyet Verneynek is megmutattam. Ez támasztotta fel bennem azt a kínzó gyötrelmet. Hiába igyekeztem lelkemet megnyugtatni, azóta nem volt többé egy pillanatom sem, hogy ne töprengtem volna Sir Felix titokzatos eltűnésén.

— Egy szóval bűnösnek gondoltál?

— Nem. Csak egyfolytában tépelődtem, küzdöttem önmagam ellen, szerelmem százzszor elvetette ezt a gondolatot, de mindig újra lelkem elé került és már attól féltem, hogy megőrülök ebben a tehetetlen vergődésemben. Ugy-e nem igaz, mond meg te is újra nekem, hadd szálljon békesség az én megkínzott szívembe!

— Ez nem tartozik ide — felelte Godfrey hidegen.

— Jó. A levélnél hagytam el. Midőn azt Verneynek megmutattam azt tanácsolá, hogy beszéljek Deringgel és tiltsam meg neki ezen gyalázatos rágalmak terjesztését. Verney a vádak egy részét igaznak mondta és én végre is beszéltem Deringgel.

— Tudom!

— Megtettem azért, mert a gyanúsítások elől lehetetlen volt elzárkóznom és éppen a te nyugalmadért és biztonságodért elhatározott lépést akartam tenni. Ezt, akár hiszed, akár nem, csak te ér-

ted tettem. Dering Adolfnak téged terhelő gyanuja folytán azonban tanácstalanul állottam. Nem tudtam magamba ölni titkomat. Majd megőrültem. Ébren, álmomban csupa kísértetet láttam magam körül, melyek kaczagva sugdosták azt az egy szót fülembe: gyilkos.

(Folyt. köv.)

A papueshős.

— A »Kírtás« eredeti tárczája. —

Planéta Gáspár regényíró, kinek záros határ-időre kellett a regényeket szállítani, szomoruan ült íróasztala mellett — miközben a szomszédos ebédlőben a cselédeány feleségét öltöztette — és a következő regényfejezetet lázasan a papirosra vetette:

XIII. FEJEZET.

A férj.

. . . A báró hintaszékben ült és lábát a kandalló tűzénél melengette. Odakint hideg, nedves ősz borongott, míg az előkelő berendezésű dolgozószobában, melyet ezerféle exotikus apróság ékesített, a tűz otthonos fénye áradt szét.

Valamely angol hirlapban lapozgatott. Finom cigarettájának füstje bodor karikákban tört a mennyezet felé és a csöndet semmi más nem zavarta, mint a papír halk zizegése, mikor a báró az ujságot átfordította.

Az oszlopos genfi óra, melynek tetején egy első Napoleon korabeli bronz-gárdista állott őrt, szabályszerűen tik-takkozott. Ez a csöndesség sokáig tarthatott volna, ha egy tiszta csengésű asszonyi hang hirtelen meg nem zavarja.

— Tehát megyünk?! — kérdezte.

Az egyik zsöllyében, melyet hófehér medvebőr borított, fiatal rózsás arcú teremtés ült és szomoruan álmodozva a korai alkony homályába tekintett ki.

Ez a halovány fehérségű, gyermek kinézésű nő a báró felesége volt, a messze környék legszebb asszonya. Kis vártatva újra megszólalt.

— Tehát megyünk?!

— A báró unottan még egy füstkarikát böcsátozott a mennyezett felé, azután letette az ujságot.

— Mit akar ezzel a kérdéssel? — kezdé.

— Azt hiszem tudja miről van szó.

— Tán megint az utazásról akar beszélni? — kérdezte tovább gunyosan. Ugy gondolom, hogy álláspontomat elég érthetően kifejtettem; most pedig századszor ismétlem: Nem, nem és utoljára is nem! . . .

A báróné nesztelenül odalépett férjéhez, merően szemébe nézett, majd sirva borult a nyugodtan cigarettázó férfi vállára.

— Mihály, értsen meg! — rebegte könnyezve — hallgasson meg! . . . Ez a levegő fojt, a társaság terhemre van; a bálakat, az estélyeket unom! . . . A szabadba vágyom, a tengerre, a kék égboltra van szükségem, hogy csak némiképp magamhoz térjek. . . Nem ismerem magamra! . . . Itt meg fogok halni, érzem . . . tudom . . . bizonyos vagyok benne! . . . Mihály legyen irgalmas! vigyen el ebből a fullasztó levegőből, nem bírom tovább! . . .

A báró új cigarettára gyujtott és egyik lábát a másikon átvette.

— Kedvesem — kezdé szárazon — hagyjuk a felesleges jeleneteket. Jól tudja, hogy nem vagyok

barátja a szentimentalizmusnak és gyűlölöm a sok szóbeszédet. Már megmondtam, hogy nem viszem el a tengerpartra és biztos lehet benne, hogy szavamam meg is tartom. Ne okozunk tehát egymásnak felesleges keserüséget, hanem inkább csöngösen Marcellnek, hogy adja be a theát.

A báró fel akart kelni, de a bárónő gyönyörű karjaival szenvedélyesen átölelte.

— Mihály — susogta elhalóan — édes Mihály, legyen jó, az égre kérem! Rabszolgája, hű kutyája leszek, ha kérésemet teljesíti! . . . Önnek mindegy, legfeljebb nem tarokkozik egy hétig, engem pedig egész életemre boldoggá tesz! . . . A ruhája szegélyét fogom csókolni, a szeméből lesem ki minden gondolatát, legtitkosabb vágyát! . . . Vigyen el innen, mindenre kérem, vigyen el, mert megfulok! . . .

A báró minderre csak nyugodtan mosolygott.

— Szegény gyermek! Önnek láza van, feküdjék le! . . . A pihenés jót fog tenni.

— Mihály! . . . Hát már kihalt önből minden érzés! Nincs szívében egy parányi szerelem sem, hogy még legszerényebb kérésemet sem akarja teljesíteni?

A báró válasz helyett egy tirolai ländlert kezdett füttyülni.

Ez a közönyösség teljesen lesujtotta az ideges asszonykát.

— Jaj! — sikoltotta — a szívem! . . . és kis kezével kebléhez kapott, miközben bágyadtan lehanyatlott a szőnyegre.

A báró könnyedén felemelte és mosolyogva a pamlagra fektette. A mig a feje alatt a vánkost igazgatta, halkan dörmögte:

— Ismerem már ezeket a jeleneteket. Pompásan sikerült!

Miután felesége körül elvégezte dolgát, megnyomta a csengőt és a belépő inasnak megparancsolta, hogy hozza be a theát.

E pillanatban Balduin gróf lépett a szobába.

A hires karambolista, tarokkista és zerge-vadász, a ki most jött meg Tirolból, hol valószínűleg az összes zergéket kipusztította, csodálkozva nézte a házaspár furcsa helyzetét.

— Mi a fránya, miféle felfordulás ez itt?! — kérdé kíváncsian.

A báró szó nélkül rámutatott alétan tekvő nejeire, majd pedig csöndesen magyarázni kezdte a tágra nyitott szemmel bámuló zerge-vadásznak:

— Tudd meg barátom, hogy az asszonyokra csak egyetlen egy dologgal lehet hatni, ez pedig a kérlelhetetlen férfiasság. A férfi szíve aczélból legyen, a melyről visszapattan az asszonyi köny. Csak olyan házasság lehet boldog, melyben a férfi akarata győz! . . .

Elhallgatott, mert Marcell a theával belépett; a báróné pedig nehezen felsóhajtott és . . .

*

Itt fenakadt Planéta ur regénye. Az előbb leirt jelenet arcának vonásait keménynyé változtatta, akár csak ő lett volna a báró és épen azon gondolkozott, hogy milyen csattanós életbölcselettel fejezze be regényének ezt a fejezetét a gyenge férjek okulására, mikor a szomszéd ebédlőből harsány hangon valaki bekiált a merengő poétára.

— Kész vagyok, mehetünk!

Planeta ur e hangok hallatára úgy összerezzen, mintha kigyó marta volna meg. A még elébb büszkén emelt feje gyorsan lehajlott és mint a kit tetten érnek, arcza oly alázatos kifejezést öltött. Nyoma sem látszott rajta az előbbi harczias elszántságnak, csak a kétségbeesett félelem tükröződött vissza arczán.

— Talán várjak!? — ismételte az előbbi hang.

Planéta ur alázatos szerénységgel átbálgott az ebédülő küszöbéig.

— Melánkám — kezdé kesergő hangon — még csak egy kis félórára van szükségem, a XIII-ik fejezetet akarom befejezni. Kohntól kétszáz koronát kapok érté, az esedékes harmadik részletet. Tudod, hogy holnapra várjuk a végrehajtót! Hazenkrancz fűszeres foglalást kért a butorokra. Ha nem tudunk fizetni, bajba jövünk! . . . Árverés . . .

— Lárifári! ne beszélj annyi ostobaságot! — kiáltotta türelmetlenül az előbbi hang és egyszerre mellette termett egy molett, középtermetű szüros szemű asszonyka, még mindig kalapját igazgatva. miközben hol a tükörbe, hol pedig a teljesen összetöpörödött Planeta urra tekintgetett.

— Hallatlan szemtelenség! félre az irka-firkával! . . . Előre, ha mondom, hol a kalapod!?

Planéta ur feje majdnem eltűnt felhuzott vállai között és újra könnyörögni kezdett.

— De édes Melánkám, tudod, hogy mily nehéz a hangulatot felidézni és mily nehezen lehet beleélni magát az író embernek abba, kivált az én helyzetemben! — Csak egy kis félórára van még szükségem! Ha most veled megyek, nem lesz pénzünk és nyakunkra jön a végrehajtó; azután . . .

Az asszony haragosan félbeszakította és nagyot toppantva lábával villámló szemekkel rikácsolta:

— Ne boszants Gáspár! Ne vigy a végletekig! Szót se többet! Ne töltsd az időt haszontalan fecsegéssel!

Ezt már Gáspár uram nem hallgatta végig, hanem ijedve bujt a zongora alá, hol kalapját megpillantotta.

Ezalatt felesége a cselédnek megadta még az utolsó utasításokat, azután pedig a küszöbön várakozó sógorának, aki megütközve végig élvezte ezt a jelenetet, — karjába kapaszkodott és kifelé indult.

A férj lassan ballagott mögöttük.

— Hallod-e Gáspár — szólt a sógor egy őrizetlen pillanatban — feleséged az én nővérem ugyan, mindamellettt kénytelen vagyok neked megmondani, hogy ezt mégse tűrném! Nem hittem volna, hogy ennyire papucs alatt szuszogsz! Hogy bírod ezt eltűrni?!

Planéta Gáspár titokzatos mosolylyal sógorához hajolt. mialatt szemei folyton a feleségét lesték.

— Tudd meg barátom, hogy nőkre semmivel jobban nem hathatsz, mint a szelidséggel! . . . A férfi mindenkor számoljon a helyzettel; mert a házasság csak akkor lehet boldog, ha türelemmel vizsgáljuk a női szeszélyeket . . .

(*Irta egy volt férj.*)

Böles mondások.

A venyige három féle szőlőt terem: első a gyönyörűség, második a részegség, harmadik a bánkódás.

A legbátorságosabb hajó az, amelyik a révbeért.

A legjobb és a legrosszabb az ember nyelve Jobb egy jeles barát, mint sok közönséges.

A vásárok és piacok olyan helyek, hol az emberek egymást megcsalják.

A törvények olyanok mint a pókhálók, melyeket a dongók széttépnek, a legyek pedig főnakadnak bennök.

Nem a szavakból kell a dolgokat, hanem a dolgokból a szavakat megítélni.

Sem a munkában, sem az életben nem kell a mértéken túl menni.

Haragjában semmit se szóljon vagy tegyen az ember.

Jól kezdeni valamit, nem csekély dolog.

Az igazság az erény kútforrása.

A legbölesebb és legoktalanabb állat az ember.

A tudomány: az ifjúnak józanság, az öregnek vigasztalás, a szegénynek: gazdagság, a gazdagnak ékesség.

A hazug ember ha igazat is mond, akko sem hiszik el.

A tudomány gyökere keserű, gyümölcse pedig édes.

A háladatosságot legkönnyebben felejt el az ember.

Jobb, lábbal sikamlani, mint nyelvvél.

A legnagyobb bölcsesség: tűrj és mérsékelj magad!

Góbéságok.

(Székely adomák Csulak Lajos gyűjteményéből.)

• **Argumentum.** Még máig és fáj keednek a szeme?

— Fáj biza.

— Volt-e mán daktornál?

— Vótam hát.

— Osztán mit mondott?

— Aszondotta, hogy a borivástól vagy on a baj.

— Ne higgye keed! iszen akkor az én uramnak már rég kifojt vóna mind a két szeme.

*

Vendéglátás. Hát ecsém, van-e még valamid az apai örökségedből?

— Bizon, nem sok, csak egy darab legelő, — de ha arra jár keed, jó szüvel látom ebédre.

*

Istókbá ellátogat Andrásbáni, de Andrásbá nem igen szüvelheti a komáját.

— Üjjön le Istók koma nálunk es!

Istók koma leül.

— Pálinkát es vennék elé, de én nem iszom s tudom, hogy kied se.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Sátoralja-ujhelyi tagtársaknak. Az ottani postahivatal értesítése szerint egyik tagtársunk m. hónap 20-án chequet adott fel 2 kor. 44 fillér összeggel. Miután a befizetési lapon a névalírás nem volt olvasható, a cheque-lap azzal lett visszaadva az illetőnek, hogy nevét írja alá olvashatóan. Ám az illető tagtárs azóta sem jött vissza a postahivatalhoz s most ez a pénz ott fekszik és sem a postahivatal nem tudja, sem mi nem tudjuk, hogy ki adta fel ezt a pénzt. Kérjük illető tagtársunkat, hogy saját érdekében menjen el az ottani postahivatalhoz és jelentse be, hogy ő az, aki az összeget a »Kitartás« címére feladta. Ha nem teszi, a pénz reá nézve is, reánk nézve is elvész s az illető tagtárs ezzel az összeggel nálunk hátralékban marad.

Hóvirág. A költemény nem üti meg a mértéket; próbálkozzék kisebb dolgokkal.

Mezőfalvy György, H.-M.-Vásárhely, 9 kor. 80 fillért; **Virbán János, Maros-Bogát,** 9 korona 80 fillért; **Buzek Géza, Budapest,** 16 korona 43 fillért; **Schmelhaus Emil, Gány,** 17 korona 36 fillért; **Löcsey György, Tövis,** 17 kor. 96 fillért; **Keszi János, Jólész,** 20 korona 40 fillért; **Schiller Miksa, Breznóbánya,** 25 korona 20 fillért; **Gottrich Márton, Vecsés,** 26 korona 22 fillért; **Szathmáry Károly, Uj-Arad,** 28 korona 81 fillért; **Nedeczky Ottó, Nagy-Maros,** 35 kor. 85 fillért; **Proksch Jakab, S.-A.-Ujhely,** 38 korona 4 fillért; **Deák Rencsisovszky József, Nagy-Becskerek,** 50 korona 34 fillért; **Torzás György, Temesvár,** 51 korona 80 fillért; **de Rivó József, Bród,** 106 kor. 21 fillért; **Dobos, Elek, Szombathely,** 128 korona 60 fillért köszönettel nyugtázzuk, megfelelően elszámoltuk. — **Schill Károly, B.-Berény,** április óra; **Posa Andrásné, Versecz,** május és június hónapokra; **Cserenyicz Pál, Tószeg,** június óra; **Dávid Péter, Hatvan,** június óra; **Péter Illés, Selyp,** június óra; **Stefanovics Edgárd, Déva,** június óra; **L. Györbiró Ferencz, Déva,** január, február, márczius, április, május, június és július hónapokra; **Türkösy József, Csenger-Bagós,** május, június és július hónapokra; **Ginovszky Lajos, Nagy-Röcze,** május, június és július hónapokra; **Fabricsius Samu, Breznóbánya,** február, márczius, április, május, június és július hónapokra; **Kovács Lajos, Berlebás,** február, márczius, április, május, június és július hónapokra; **Funtek János, Szöllős,** június és július hónapokra; **Adaska Mihály, Chocholna,** június és július hónapokra; **Reim Mihály, Budapest,** június és július hónapokra; **Harihovszky Vincze, Kovászna,** április, május, június, július és augusztus hónapokra, főlöleg 1 korona; **Hankes László, Kecskemét,** június, július és augusztus hónapokra; **Kondics József, Szombathely,** június, július és augusztus hónapokra; **Mlinárics János, Nagy-Becskerek,** június, július és augusztus hónapokra; **Bartorics József, Pozéga,** július és augusztus hónapokra; **Nagy László, Soborsin,** július és augusztus hónapokra; **Szekeres Ferencz, Brassó,** július és augusztus hónapokra; **Schweitzer Antal, Vingá,** július, augusztus és szeptember hónapokra; **Sztánó Pál, Nyustya,** július, augusztus és szeptember hónapokra; **Zs. Nagy János, Macs,** július, augusztus és szeptember hónapokra; **Hegedüs József, Szolnok,** július, augusztus és szeptember hónapokra; **Kovács Antal, Tisza-Eszlár,** július, augusztus és szeptember hónapokra; **Puschnig Emil, Triest,** május, június, július, augusztus, szeptember és október hónapokra könyveltük.

Felelős szerkesztő: **Temesváry Alajos.**

Egyesületünk fogorvosa

Dr. Rajman Kálmán

(Budapest József-körut 45. szám alatt)

egyesületünk tagjait 50% engedmény mellett gyógykezel.

Háztartási iskola.

Budapest, VII. Rottenbiller-uteza 15. sz.

A főváros egyik legkiválóbb intézete, ahol a délelőtti órákban polgárleányok és előkelő uri hölgyek tanulnak sütni, főzni, varrni igen csekély díjazás ellenében. Az iskola br. **Dániel Ernőné,** az ország egyik legkiválóbb mágnásasszonyának gondozása alatt áll, ki személyesen is őrködik az oktatás helyes iránya felett.

Igazgató: **Szécskay István,** vezető: **Balázs Sándorné,** kézimunka - tanító: **Koncz Ida.**

POLGÁR SÁNDOR

orvosi mű- és kötszerésznél

Budapest, VII., Erzsébet-körut 50

legjutányosabban beszerezhetők legjobb találmányu sérvkötők. összes betegápolási eszközök és kötszerek, Haskötők, egyenestartók, orthopaediai fűzők és járógépek, valamint müláb és műkéz saját műhelyében a legpontosabban készül.

Képes árjegyzék ingyen és bérmentve.

☛ Fenti címre ügyelni tessék. ☛

Egyesületünk tagjai ezen hirdetés előmutatása esetén 10% engedményben részesülnek.

KILOMÉTER-PÉNZEK

könnyű kiszámításához vonatkísérők számára igen hasznos táblázatos kimutatást állított össze

MARUSÁK JÁNOS

Miskolcz állomási kezelő-altiszt.

Ezt a felette hasznos segédeszközt igen szívesen ajánljuk minden máv. vonatkísérő figyelmébe. Megrendelhető a szerzőnél, Miskolcz személy-pályaudvaron 60 fillér árban.

Raktárnok

vagy rakfelvigyázó, jó egészséges vidéki kis állomásról, lehetőleg a szegedi üzletvezetőség területéről, hajlandó volna-e cserélni Budapestre? Czimem a kiadóhivatalban tudható meg.

TANKÖNYV

A VASUTI ALTISZTI KÉPESÍTÉSHEZ.

TARTALMA: I. Történelem.

II. Földrajz.

III. Természettan.

IV. Számtan.

V. Mértan.

Irta: **KERTÉSZ ÁRMIN.**

m. kir. áll. vasuti hivatalnok.

A könyv megrendelhető szerzőnél. Budapest, Dohány-uteza 28. sz. és lapunk kiadóhivatalában.

☛ Bolti ára 2 korona 20 fillér. ☛

A „Kitartás“ tagjai és előfizetői megrendelhetik kiadóhivatalunk utján 1 korona 60 fillér kedvezményes árban.